

С. Мжглишъ се намира на склона у политѣ на Стара-Планина. Прѣзъ него тече една балканска рѣчица. Въ врѣме на поройнитѣ дъждове, вѣроятно, тя трѣбва да се прѣобрѣща въ голѣмъ потокъ, защото жоритото ѝ бѣ покрито съ голѣми камъни и дебелъ слой чакълъ. На сѣверъ отъ Мжглишъ въ 5—6 вер., се вижда мѣнастиря Св. Никола. Когато се расположихме на бивуакъ, започнаха да прииждатъ на групи по нѣколко чловѣка Мжглишчани. Но тѣ се държаха на страна и не охотно встъпваха въ разговоръ. Между друго, азъ попитахъ единъ сгърбенъ старецъ за названието на селото.

— Едно врѣме Гърцитѣ навлѣзли въ България, обясняваше стареца. Тукъ сж биле расположены Българскитѣ войски. Гърцитѣ се приближили незабѣлѣзано. благодарение на гжстата мжгла, нападнали на Българитѣ и ги побѣдили.

Съ спиранието ни на бивуака, офицери и опълченци бързаха да се нахранятъ и си подкрѣпятъ силитѣ съ сѣнъ. Мнозина отъ опълченцитѣ бѣха нарамили котелкитѣ и манеркитѣ и отиваха за вода, а други сновяха по бивуака. Генералъ Столѣтовъ бѣше се расположилъ съ щабнитѣ си подъ едно голѣмо орѣхово дърво, не далеко отъ 3-я дружина. По едно врѣме видѣхме, че нѣколко селени, съпровождани отъ опълченци, водяха при генерала 6 чловѣка зейбеци, — избѣгали отъ Шипчанския Турски отрядъ. Ний, офицеритѣ отъ 3 дружина, оставихме сложената вече походна трапеза и се опжтихме сжщо къмъ Генерала. Едвамъ що бѣхме направили нѣколко крачки, когато на бивуака се зачу викъ отъ много гласове: „Уа, уа.“ По бивуака се разбѣгаха нѣколко опълченци. Оказа се, че бѣ вдигнатъ единъ заякъ, който подплашенъ отъ виковетѣ, се хвърляше ту въ една, ту въ друга страна, до гдѣто най послѣ върхлетя на мене и азъ съ единъ ударъ съ нагайката убихъ слисания заякъ.

— Това е добръ признакъ, казаха офицеритѣ.

Единъ отъ селенитѣ, които конвоираха зейбецитѣ тържественно се приближи до Генералъ Столѣтова и му каза, че хванали въ гората доведенитѣ Турци, ко-